

Selectiecommissie-beschouwing van Texel

Lars Boom, Ruud Buurman, Rieneke van Nunen, Marc Krone en Jan van Bergen

15, 16, 17 januari 2009

De afvallers van deze eenentwintigste editie van het Wim Sonneveld Concours van het Amsterdams Kleinkunst festival, zouden in voorgaande jaren helemaal geen gek figuur hebben geslagen tijdens de tournee en de halve finales. Dat zegt alles over de mening van de selectiecommissie over de kwaliteit van de kandidaten die de afgelopen avonden hier in Klif 12 hun kunnen lieten zien en horen. Die kwaliteit is hoog, tot soms zeer hoog. Die kwaliteit is mede het rechtstreekse gevolg van de lef van een aantal van deze jonge theatermakers en de risico's die zij durven te nemen. Een deel van de commissie die de kandidaten ook in voorgaande rondes in Amsterdam zag, was bovendien aangenaam verrast over hun vermogen om met de soms niet malse kritiek die zij kregen aan de slag te gaan. Dat resulteerde bij enkele van de kandidaten in grote stappen voorwaarts.

Twee jaar geleden sprak nagenoeg deze zelfde selectiecommissie zijn zorgen uit over het gebrek aan dames en de oververtegenwoordiging van mannelijke solisten. Welnu, dat hebben de dames zich kennelijk aangetrokken. De stand was deze keer 9-7 voor de vrouwelijke kleinkunstenaars. Er waren vijf duo's en ensembles tegen vier solisten. Bijna allemaal gaven ze muziek een belangrijke plek in hun voorstelling en bijna allemaal kozen ze voor een mooie klassieke vorm van kleinkunst in plaats van het populaire stand up-comedy dat de laatste jaren dit en andere festivals overspoelde. Dat was niet altijd even spannend om naar te kijken en te luisteren.

Het thema waarvoor jonge cabaretiers kiezen is vaak die van de eigen veilige wereld. Dat heeft in het verleden wel eens geleid tot de verzuchting dat puberale navelstaarderij niet altijd tot interessante programma's leidt. De wereld om ons heen en de gebeurtenissen daarin zouden een theatermaker toch ook voldoende stof voor een voorstelling moeten bieden.

Dit jaar is dat anders. Weliswaar zijn de programma's die wij zagen ook vanuit de persoonlijke wereld en beleving gemaakt en zijn ze af en toe nog te pril en onvolwassen, maar er is wel degelijk een actueel thema in aangebracht, namelijk de vereenzaming, het hunkeren naar persoonlijke aandacht en het verheffen van het individu tot held van deze tijd. Daar is in een aantal gevallen zeer fraai theater van gemaakt door mensen die niet schuwen hun grote kwetsbaarheid op het toneel te tonen. Kwetsbaarheid die door een publiek misschien niet altijd even goed wordt begrepen, omdat de onervaren performer niet altijd even goed in staat blijkt het zijn of haar wereld binnen te voeren. Behalve het aanwijzen van zes kandidaten voor de volgende ronde en de tournee, heeft een selectiecommissie echter ook de taak het publiek niet klakkeloos te volgen in zijn behoefte aan de gulle lach. Een selectiecommissie kan niet alleen meegaan in de waan van de dag, maar moet ook kijken naar dieper liggende kwaliteiten en onmiskenbaar aanwezige talenten, die in haar ogen in een komende tournee tot ontwikkeling kunnen komen.